

Elke dag
is dierendag

Blij baasjes

De band tussen mens en dier kan heel bijzonder zijn. En dat geldt niet alleen voor onze band met honden en katten. Ook andere dieren kunnen voor hun baasje een belangrijke rol spelen.

Kimberly is dol op haar leguaan en hij op haar

Sinds 2017 ben ik mijn eigen bedrijf begonnen: 'Iets met dieren'. Met een team van vrijwilligers en stagiaires doe ik uiteenlopende werkzaamheden rondom het dierenwelzijn. Zo geven we voorlichtingen op scholen, zijn we een vraagbaak voor mensen met huisdieren, assisteren we baasjes bij de verzorging van hun huisdier, zoals bijvoorbeeld nagels knippen, en kunnen we worden ingeschakeld als oppas. We hebben ook een dagopvang voor honden. Met het geld voor de diensten die wij leveren, dekken we de kosten van de dieren die ik opvang in mijn eigen huis. Vaak omdat het baasje is overleden of zelf niet meer voor het dier kan zorgen. De beesten die bij mij terechtkomen, blijven hier tot aan hun dood. Inmiddels zijn er dat al heel wat. Zo heb ik naast honden, katten en konijnen ook diverse vogels, spinnen, slakken en... DJ en Dexter, twee leguanen. Deze twee kwamen in 2017 bij me, ze waren toen twee jaar.

De eigenaren vonden ze als kleine diertjes heel leuk, tot ze te groot werden voor hun verblijf. Toen moesten ze weg. Met Dexter ging het oké, dat was een flinke jongen, maar met DJ ging het niet goed. Hij had al een tijd weinig kans gekregen om te eten, omdat Dexter hem altijd voor was. Samen konden ze het niet goed vinden en op de plek waar ze woonden, zaten ze te dicht op elkaar. Niet de beste situatie voor twee mannetjesleguanen. Daarom maakten we eerst een apart verblijf voor beide dieren, zodat ze een eigen plek hadden en DJ kon aansterken. Dat lukte. Ze vonden al snel hun draai. In de loop der jaren heb ik met Dexter een bijzondere band opgebouwd. Hij komt soms om aandacht vragen en laat ook zijn voorkeur goed merken in de verzorging. Door mij laat hij zich net iets

'Dexter komt soms om aandacht vragen en laat zich door mij net iets makkelijker verzorgen dan door anderen'

makkelijker verzorgen dan door anderen. Zo drinken leguanen bijvoorbeeld wanneer ze nat gesproeid worden.

Dexter heeft de neiging om alleen te drinken als ik het doe. Heel bijzonder. Net als zijn karakter: hij is een heel gemoedelijk

dier, terwijl leguanen nog weleens fel uit de hoek kunnen komen. Ze kunnen slaan met hun staart - wat voelt als een zweepslag - en soms kunnen ze zelfs bijten. Dexter niet, die geeft geen kik, zelfs niet als we bij de dierenarts komen. Laatst moesten we bloed prikken. Ik zei dat het prima was als ik hem vast zou houden en wat zou aaien, maar de dierenarts vertrouwde het toch niet en haalde er een tweede dierenarts bij, voor de zekerheid. Ik had gelijk, Dexter gaf nauwelijks een kik, toen de naald erin kwam. Zoiets hadden ze nog nooit meegemaakt. Leguanen worden gemiddeld vijftien jaar oud, dus we hebben nog wel wat jaartjes samen. Dat is mooi, want **Dexter is een schat van een beest, waar ik elke keer weer vrolijk van word.** Toch zou ik niet iedereen zomaar aanraden om een leguaan als huisdier te nemen. Sowieso vind ik dat mensen zich heel goed moeten laten informeren als ze voor een dier kiezen. In mijn werk zie ik helaas vaak gebeuren dat de kennis over de verzorging te wensen overlaat. Vandaar dat ik samen met mijn team mensen graag vertel over wat we allemaal doen: alles om het voor de dieren beter te maken." ■

Al jarenlang geniet Ellen elke dag van haar papegaaien

“Het papegaaienvirus sloeg op mijn twaalfde toe via een grasparkiet, maar zo rond mijn twintigste raakte ik geïnteresseerd in grotere papegaaien. Ik las me goed in en koos voor een Senegal papegaai, die er helaas niet meer is. Op dit moment heb ik twee vogels: Tommy, een grijze roodstaartpapegaai van 23 jaar en Ollie, een Senegal papegaai van 12. Ze hebben hun eigen plek, maar Ollie zoekt Tommy soms op als ze uit de kooi zijn en op de speelboom zitten.

Pepperberg toonde aan dat grijze roodstaartpapegaaien de intelligentie van een peuter kunnen hebben. Die van mij doet geen trucjes, want ik train hem daar niet op, maar ik zie wél dat hij me begrijpt. Toen mijn vader bijvoorbeeld overleed, had ik veel verdriet. Tommy voelde dat haarfijn aan. **Hij begon zichzelf te plukken en trok veren uit zijn buik. Hij voelde mijn emoties**, maar hij kon er niets mee. Wat ook zo speciaal is: ik nam hem soms mee naar mijn vader, die altijd een bepaald fluitje liet horen als het eten op tafel stond. Tommy doet dat fluitje nog steeds na. Daarna zegt hij: ‘Dat is opa.’ Daar krijg ik telkens weer kippenvel van. Omdat

roodstaartpapegaaien net iets intelligenter zijn dan andere vogels, is de band met zo’n beestje ook iets anders. Zo word ik blij begroet door hem als ik thuiskom van mijn werk. Ook Ollie

heeft leuke kantjes. Pas was ik een weekje weg geweest en was Ollie uit logeren gegaan. Toen ik terugkwam, zag ik dat hij heel blij was om me weer te zien. Hij probeerde me zelfs eten te geven. Als dat geen teken van liefde is? Ik woon alleen, dus voor mij zijn ze mijn

gevederde kinderen. De band is sterk en onvoorwaardelijk, iets wat je bij mensen niet altijd vindt. Na al die jaren geniet ik nog elke dag van ze. Ik zou echt niet zonder ze kunnen.” ■

‘Toen ik na een week thuiskwam, probeerde Ollie me zelfs eten te geven. Als dat geen teken van liefde is...’

Als Tommy het zat is, jaagt hij hem gewoon weg. **Papegaaien zijn net mensen: ze hebben zo hun buien**, vooral als de hormonen opspelen. Tommy heeft daar soms flink last van, heeft zelfs een paar keer een implantaat gekregen om zijn hormoonhuishouding te reguleren. Dat helpt enorm. Nu is hij weer superlief en gezellig. Wat me fascineert, is hun intelligentie. De Amerikaanse onderzoeker Irene

Janny is het

“Zo’n 25 jaar geleden kwam Marijke naast me wonen. Ik ben graag in de tuin en ook Marijke was vaak buiten met haar hondjes. Regelmatig maakten we een praatje en langzaam is dit uitgegroeid tot wat het nu is: we zijn elkaars beste vriendinnen. Marijke heeft altijd honden gehad. Op dit moment heeft ze twee Yorkshire terriërs, die ik ook in mijn hart heb gesloten. Eefje van elf jaar en Barry, de ondeugendste van de twee, is zes. **Omdat Marijke de hondjes liever niet te lang alleen laat, pas ik op als dat nodig is.** Dat doe ik al een hele tijd met enorm veel plezier. Zo gaat Marijke elke maand naar de bingo, dat is mijn vaste oppasavond. Het is zo leuk om te zien hoe ze zich hebben aangepast aan mijn man en mij. Zo eten wij altijd wat later op de avond, rond half acht, en Eefje en Barry weten: als er gegeten wordt, moeten we

Bij de eerste aan

“Sinds 2005 maken chinchilla’s deel uit van mijn leven. Niet omdat ik dat van tevoren zo had gepland, het liep gewoon zo. Mijn man René en ik hadden een vriend die ging voor de liefde emigreren naar Tsjechië. **Deze vrouw hield chinchilla’s. Ik had er nog nooit van gehoord.** Vlak voor zijn emigratie nam hij een van de chinchilla’s mee naar Nederland. Het beestje was verstoten door zijn familie, die hem flink had toegetakeld: zijn staart was eraf gebeten en hij had overal wondjes. Hij had het diertje van de dood gered en wilde het de zorg geven die het nodig had. Terwijl we hem hielpen zijn huis op te ruimen, zat de chinchilla met dat guitige snuitje naar ons te kijken. We waren op slag verliefd. Wij wilden wel graag voor hem zorgen! We lazen ons goed in, schaften een grote kooi aan en zorgden

bonusbaasje van de buurhonden

rustig zijn. Daarom gaan ze braaf in hun mandje slapen. Als wij klaar zijn met eten, krijgen ze van mij een lik kwark. Heerlijk vinden ze dat.

Na de bingo blijft Marijke even hangen om een glaasje te drinken en daarna gaan Eefje en Barry weer met haar mee naar huis. Inmiddels ben ik zeer gehecht geraakt aan beide hondjes en zij ook aan mij. **Ze blaffen me zelfs welterusten in de avond!**

En als Marijke en ik in de tuin zijn, komen ze altijd even meebuurt. Via een speciaal loopplankje en een deurtje in de schutting kunnen ze in mijn tuin komen. Het gebeurt weleens dat ze in mijn tuin een kuil gaan graven als ik met Marijke sta te praten en ze denken dat ik niet oplet. Ik vind het niet erg, maar het hoort natuurlijk niet. Ik moet ze eigenlijk een standje geven, maar ik vind het zo grappig dat het me niet lukt. Zodra Eefje ziet dat

ik het opmerk, stopt ze meteen, maar Barry gaat op de kuil zitten en kijkt me vervolgens met een triomfantelijke blik aan. Het enige wat ik niet zo leuk aan ze vind, is het blaffen. Soms is dat zo schel en hard, daar kan ik niet zo goed tegen. Maar verder vind ik ze geweldig. Zelf heb ik geen huisdieren, want ik ben vaak weg. En als ik een huisdier zou hebben, zou ik het lastig vinden om het alleen te laten. Daarom ben ik erg blij met mijn rol als bonusbaasje. **Het is een win-winsituatie**, zowel voor Marijke als voor mij! En voor de hondjes niet te vergeten, want die zijn ook blij met mij, dat merk ik aan alles.” ■

‘Zelf heb ik geen huisdieren, want ik ben te vaak weg. Dit is daarom een win-winsituatie voor mij én voor Marijke’

blik van een chinchilla was Anika verkocht

voor speciaal voer, hooi, zandbadjes, kruiden en knaagmateriaal. Omdat chinchilla's groepsdieren zijn, kwamen er nog twee diertjes bij. Maar wel met een scheiding ertussen: **het zijn slimme, maar ook gevoelige dieren**. En we wilden Chiley, zoals we hem noemden, de tijd geven om aan de andere twee te wennen. Chiley had vrij spel in huis, wat niet altijd handig was. Hij knaagde aan draden van de tv en zelfs van de vaatwasser. Maar hij was zó lief. Hij is tien jaar bij ons geweest. Zijn dood kwam onverwacht, want ze kunnen in gevangenschap bijna twintig worden. Ik was er erg verdrietig om.

Inmiddels zijn er meer chinchilla's in mijn leven geweest: Sam, Charley, Tiby en nu Maddox en Rubble. Elke keer als er eentje stierf, merkte ik hoe het overgebleven diertje daaronder leed. Dus moest er weer een maatje

komen, ze leven niet graag alleen. Maar sinds kort staan chinchilla's **op de lijst van verboden huisdieren**. Dat heeft volgens mij te maken met het feit dat ze in het verleden te vaak uit hun

natuurlijke omgeving in Zuid-Amerika zijn gehaald. Dat vind ik jammer, maar ik snap het wel.

Onze chinchilla's komen gewoon uit Nederland, gefokt in gevangenschap. Fokken mag nu ook niet meer.

Maddox en Rubble zijn ongeveer even oud, dus **ik hoop dat ze nog lang samen kunnen blijven**.

Ze hebben het goed bij ons. Ze maken deel uit van ons dagelijks leven - zelfs onze katten zijn nieuwsgierig naar ze.

Rubbles is een knuffeldier, Maddox wat terughoudender. Allebei hebben ze hun eigen karakter en dat maakt ze zo bijzonder.

Ik heb zelf geen kinderen, dus mijn dieren zijn mijn kindjes. Ze hebben allemaal een plekje in mijn hart.” ■

‘Chiley knaagde aan draden van de televisie en zelfs aan die van de vaatwasser. Maar hij was zó lief’

Voor Marianne zijn cavia's haar *spirit animals*

Mijn eerste cavia kreeg ik toen ik acht was. Ik had twee oudere broers die zich volop vermaakten met computerspelletjes en ik viel daarbij een beetje buiten de boot. Dat vond mijn vader zielig en op een keer vroeg hij me of er iets was wat ik graag zou willen hebben. Ik had die dag net bij een vriendje gespeeld die een cavia had en mijn antwoord liet niet lang op zich wachten: ik wilde een cavia! We gingen naar de dierenwinkel waar ik een cavia uitkoos: Chantal. Later noemde ik haar ook wel 'Chantabr', want cavia's kunnen zo lekker brommen als ze tevreden zijn. Het geluidje dat ze maken klinkt als een zacht 'brrrr'. En tevreden, dat was Chantal zeker bij mij! **Ze was mijn maatje, overal nam ik haar mee naartoe.** Waar ik was, was mijn cavia ook. Voordat ik de cavia had, was mijn moeder bang dat zij uiteindelijk voor het beestje zou moeten zorgen. Ze dacht dat ik dat wel zat zou worden. Maar dat was helemaal niet het geval, ik zorgde heel goed voor haar. Chantal moet wel een heel goed leven hebben gehad, want ze is uiteindelijk twaalf jaar geworden. Ze maakte mijn eerste vriendje mee, ging mee op vakantie en was er ook nog toen ik ging studeren. Maar uiteindelijk overleed ze aan ouderdom. Het is uitzonderlijk dat een cavia zo oud wordt, iets wat ik op dat moment helemaal niet wist. Gemiddeld worden cavia's vier tot zes, met uitschieters naar boven of naar beneden. Chantals leeftijd was echt heel bijzonder.

'De manier waarop ze brommen, piepen en tutteren heeft allemaal een betekenis en dat 'caviaans' kan ik inmiddels verstaan'

Na Chantal ben ik twee jaar cavia-loos geweest, maar ik begon het toch te missen. Dus kwam Senna in mijn leven.

Met dit beestje kreeg ik al snel net zo'n goede band als met Chantal, ook haar nam ik overal mee naartoe. Maar ik bedacht dat ik toch ook graag gezelschap wilde voor Senna en ging op zoek naar een vriendinnetje. Dat werd een cavia die was gered uit een vuilniswagen. **Een vrouwtje, dat wel heel snel heel dik werd. Ze bleek zwanger te zijn.** Niet veel later had ik er ineens vijf caviaatjes bij! Uit dat nestje heb ik er eentje gehouden. Daarna is de groep nog verder gegroeid. Ik breidde het hok uiteindelijk uit met een verdieping en ik heb sinds die tijd altijd vier of vijf cavia's gehad. In totaal zijn er

inmiddels achttien cavia's in mijn leven geweest en ik vond en vind ze allemaal even geweldig. **Ze zijn erg intelligent en heel zachtaardig.** Er zal er nooit eentje zijn die naar doet. Daarnaast hebben ze een eigen taaltje waarmee ze heel duidelijk kunnen communiceren. De manier waarop ze brommen, piepen en tutteren heeft een betekenis en inmiddels kan ik dat taaltje goed begrijpen. Ik spreek 'caviaans', zeg ik weleens. En is iedere cavia uniek, ze hebben allemaal zo hun eigen persoonlijkheid. Het zijn ook heel gezellige dieren: ik kan volop met ze tutten en knuffelen, de meeste cavia's houden daar ook wel van. Er is niet veel wat ik zeker weet, maar een ding staat voor mij vast: voor de rest van mijn leven zal ik cavia's hebben. Het is mijn *spirit animal*, cavia's horen gewoon bij mij. ■